

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΛΛΟΓΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωταί δι' ἓν ἔτος.

ἘΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χανταῖα

Περίοδος Β. — Τόμ. 8^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 10 Μαρτίου 1901

Ἔτος 13^{ον}. — Ἀριθ. 10

ΔΙ' ΑΝΕΨΙΑΙ ΤΟΥ Κ^{ου} ΒΩΡΚΕ

ΔΕΓΓΑΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε' (Συνέχεια)
ΡΟΖΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗ

— Θυμᾶσαι καθόλου τὸν τόπο σου ; ἠρώτησεν ὁ κ. Βώρκε.

— Καμμιά φορὰ, ἀπεκρίθη ἡ μικρὰ. Ὁ μπαμπᾶς μ' ἐφιλοῦσε καὶ ἐλταίγε, πρὶν νὰ με πάγουν ἐστὶ βαπόρι. Αὐτὸ τὸ κορίτσι, δεικνύουσα τὴν Ρόζαν, μού ἔσπασε τὴν κούκλα μου... Μᾶς ἔδωξαν ἀπὸ τὸ μεγάλο βαπόρι καὶ μᾶς ἔβγαλαν ἐστὴν μικρὴ βάρκα. Ἐκεῖ λίγο ἔλειψε νὰ πνιγοῦμε. Ὁ Τζακ ὅμως μᾶς ἔσωσε.

— Τὴν πιστεύετε, ἀλήθεια, ὅτι ἐγὼ ἔσπασα τὴν κούκλα της, θεῖε Ἀρχῆ ; ἐπιθύρῃσεν ἡ Ρόζα. Το λέγει πᾶσι καὶ τὸ ξαναλέγει... Πῶς μπορεῖ νὰ τὸ θυμᾶται αὐτὴ, καὶ ἐγὼ ὄχι ;

— Νομίζω ὅτι ἔχει πολὺ καλὴ μνήμη, Ρόζα ! ὑπέλαβεν ὁ θεῖος Ἀρχῆς.

Ἡ Ρόζα ἐμόρφασε κ' ἐκοκκίλισεν.

— Ἐγὼ ἔχω καλλίτερη ! ἀπεκρίθη μὲ ζωηρότητα. Καὶ ἐσύρετε τί ἄλλο, θεῖε Ἀρχῆ ; μού φαίνεται ὅτι δὲν θὰ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ἂν εἶνε καὶ ἄλλο κορίτσι εἰς τὸ σπίτι.

— Ὅχι, θὰ εἶσαι πολὺ εὐχαριστημένη, καὶ θὰ τὴν ἀγαπᾶς, καὶ θὰ της φέρσῃς καλὰ. Ἐλα, καίθε τώρα μαζί της. Καὶ ἀρα βαρεθῆς, τὴν στέλλω κάτω εἰς τὸ μαγειρεῖον, νὰ εὕρῃ τὴν Βριγίταν.

— Ἐἰς τὸν τόπον μου, εἶπεν ἡ Ἑλλῆ ρευθώδης, δὲν με ἄφιναν ποτὲ ἐστὶ μαγειρεῖο. Ἦμουν πάντα κοντὰ ἐστὶ μητέρα μου, καὶ ὅλα ἐστὶ σπίτι μᾶς ἦσαν τί ὠραῖα ! Ἀ, τὰ λουλούδια ! ἀνέκραξεν αἰφνης μ' ἐνθουσιασμόν. Τί πολλὰ λουλούδια ποῦ εἶχαμε ! Κάθε πρῶτὴ ἐπήγαινα τῆς μητέρας μου, καὶ τί

εὐμῶρφα ποῦ ἦταν... Τὰ εἶχα ξεχάσῃ, καὶ νᾶ, τώρα πάλι τὰ θυμᾶθηκα. Μὰ πῶς γίνεταί αὐτό ;

Τὰς λέξεις αὐτάς ἐπρόφερε μὲ τόσην ζωηρότητα, μὲ τόσην ἐκφρασίαν, ὥστε ὁ κ. Βώρκε τὴν παρετήρησε προσεκτικώτερα, θαυμάζων τὴν νοημοσύνην της.

— Ἐλπίζω, τῆ εἶπε μὲ γλυκύτητα, ἔτι τὸ μνημονικόν σου θὰ ἐξυπνήσῃ ἀκόμη περισσότερο ἐδῶ — μέσα, εἰς αὐτὸ τὸ σπίτι ποῦ θὰ σου ἐνθυμῆθῃ τὸ ἰδικόν σου.

Μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας, ἡ Ἑλλῆ ἐ-

φαίνετο χιλιάκις περισσότερο εὐχαριστημένη εἰς τὴν αἰθουσάν, παρὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον. Μὲ ταχύτητα καταπληκτικὴν ἀπέκτησε τὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς τρόπους τῶν καλῶς ἀνατεθραμμένων ἀνθρώπων, καὶ ὁ κ. Βώρκε ἐπέισθη τελείως ὅτι ἀνήκεν εἰς καλῆς τάξεως οἰκονόμειαν. Ἡ Βριγίτα ἐξ ἄλλου ἦτο κατευχαριστημένη ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰν της καὶ τὸν χαρακτήρα της. Κατ' ἀρχάς, μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ Ἑλλῆ ἐλάμβανε τὴν ἀδειαν νὰ παίξῃ μὲ τὴν Ρόζαν. Ἦθελαν πρῶτα νὰ βεβαιωθῶν, ὅτι κανὲν κακὸν παράδειγμα δὲν θὰ της εἶδε. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁπίστας τὴν εἶχαν ὑπὸ δοκιμασίαν, ἔγινε δεκτὴ καὶ εἰς τὸ σπουδαστήριον τῆς Ρόζας, ἡ δὲ μὲς Σμίλυ ἤρχισε νὰ της κάμνῃ μᾶθημα. Ἡ μικρὰ ἤξευρεν ἀνάγνωσιν, ἀλλὰ δὲν ἐνθυμείτο ποῖος τὴν εἶχε διδάξῃ. Συνεπέραναν λοιπόν, ὅτι τὰς γνώσεις ἐκείνας εἶχεν ἀποκτήσῃ πρὶν χωρισθῆ τοὺς συγγενεῖς της, πρὶν ἀπέλθῃ ἐκ τῆς ἀγνώστου πατρίδος της. Ἡ δὲ ἐπιμέλειά της ἦτο καταπληκτικὴ, καὶ αἱ πρόδοί της ἀνταπεκρίνοντο εἰς τοὺς κόπους της.

Ἡ μὲς Σμίλυ ἀνεκοίνωσεν ὅλα αὐτὰ πρὸς τὸν κ. Βώρκε, ὁ ὅποιος ἠύχαριστήθη πολὺ.

— Ἀν ἐξακολουθῆσῃ ἔτσι καλὰ, εἶπε, θὰ ἠμπορέσω νὰ τὴν κρατήσω, εἰς τὸ σπίτι, διότι ἡ Ρόζα ἔχει ἀνάγκην καὶ ἀπὸ σύντροφον τῆς ἡλικίας της.

Ἄλλ' ἡ Ρόζα δὲν ἐφαίνετο συμμεριζομένη ἐντελῶς τὴν ἰδέαν τοῦ θεῖου της. Ὅσῳ ἐπαίζαν ἡ ἑαμνὰ μᾶθημα, τὴν ἤθελε τὴν Ἑλλῆν μαζί της, οὕτε

Ἡ κοριτσάκια εἶχαν τὴν συνήθειαν νὰ παρευρίσκωνται μαζί εἰς τὸ παράθυρον... (Σελ. 77, στήλ. 6.)

την έμελε πού την είχε φθάσει, και την υπερέβη μάλιστα τούτον γρήγορα. Αυτό της έφαινετο άσημαντόν πράγμα. Το βράδυ όμως, όταν επέστρεφεν ο θεός Αρχής, και το πρωί, όταν έπρογευματίζε μαζί του, ή παρουσία της μικράς συντρόφου τή ήτο πολύ όχληρά.

Μίαν ημέραν εξεφράγη εις δάκρυα, διότι ή Έλλη, παρατήρησασα ότι ο κ. Βώρκε δεν είχε κουταλάκι διά τού αύγού του, έπήγε και του έφερε μόνη της από τού μ.π. ο.φ.έ. Και ο κ. Βώρκε, χαριδέσας τού μαγουλάκι της, την ευχαρίστησε λέγων:

— Καλή μου νοικοκυρούλα!

— Όχι! όχι! ανέκραξεν ή Ρόζα με θυμόν έκαμε πολύ άσχημα να σας ύπηρετήση!

Η Έλλη, με τά μάτια δάκνοικτα, την εκύτταζεν έκπληκτη, χωρίς να βγάξη λέξιν, ο δε θεός Αρχής την έσυρε πλησίον του και προσεπαθήσε να την καθησυχάση, να την παρηγορήση. Η Ρόζα τώ έκαμνε πάντοτε έντύπωσιν ώραιου μ.π.ε.μ.π.έ, κούκλας, ζωντανού κομψοτεχνήματος, και ή ιδέα να διαπλάση τόν χαρακτήρα της, δεν τώ είχεν έλλη ποτέ. Δι' αυτόν ήτο χαριτωμένον και θελκτικόν πλασματάκι, ή παρουσία του οποίου ώμοιάζε με άκτινα ήλιου μέσα εις τού σπίντι. Τώ ήρесе να την βλέπη εις τού παράθυρον, όταν έφενυε τού πρωί, και να την εύρισκη εις τού κατώφλιον της θύρας, όταν επέστρεφε τού βράδυ. Τώ ήρесе να την πέρνη εις τά γονατά του, να την φιλή, να παίξη μαζί της αλλά τίποτε άλλο. Η μίς Σμίλυ της έκαμνε μάθημα ή Βριγίττα την ένεδυε και την εξέδυνε ή Ρόζα ήτο τού διασκεδαστικώτερον κοριτσάκι τού κόσμου. Έως εδω έθανεν ο κ. Βώρκε μακρότερα δεν έβλεπε.

Διά τούτο και τώρα την έχάιδευσε, την έφίλησε, της έσκούπισε τά δάκρυα, λέγων:

— Α, μά τι άνόγη πού είσαι να κλαίς έτσι! Έλα, έλα, παύσε! Άλλη φορά μού φέρνεις έσύ τού κουταλάκι.

— Άλλη φορά μπορεί να μή σας χρειασθί! απήγησεν ή Ρόζα χλαυθυμρίζουσα.

— Και γιατί έγώ να μή φέρω τού κουταλάκι; Είμαι κακή έγώ; είπε τότε ή Έλλη, με θρηνώδη φωνήν και αύτή.

Ο δυστυχής θεός Αρχής, ανάμεσα εις τάς δύο, τά έχασε, δεν ήξευρε πόταν να πρωτακούση.

— Όχι, όχι, απεκρίθη πρds την Έλλην με ύφος χαϊδευτικόν, δεν είσαι κακή είσαι πολύ καλό κορίτσι, πού έπήγες και μου έφερες τού κουταλάκι. Μδνον πού.

— Όχι, δεν είναι καλό κορίτσι! διέκοψεν ή Ρόζα. Αυτή δεν έπρεπε να σας φέρη τού κουταλάκι!

— Ναι, Έλλη μου, μόνον ή Ρόζα έ-

χει τού δικαίωμα να με ύπηρετή. Αυτό τού έκαμνε πάντοτε, και τώρα δεν της άρесе να της πέρνη άλλος τού δικαίωματά της.

— Έγώ είμαι άνεψιά του, και όχι έσύ! έφώναξεν ή Ρόζα. Σένα σε βρήκαμε στο δρόμο!

— Ρόζα! Ρόζα!... σιωπή! είπεν ο θεός Αρχής. Είσαι ή άνεψιά μου, ή αγαπητή μου άνεψιά, αλήθεια! αλλά και ή Έλλη είναι καλό κοριτσάκι, την έπήραμε να κατοικήση εις τού σπίτι μας και την αγαπούμε πολύ. Δεν είναι έτσι!

— Δεν ξέρω! έψιθύρισε ή Ρόζα. Και έλεγεν όλην την αλήθειαν. Δεν ήξευρεν ούτε εκείνη, αν την στιγμήν αύτην αγαπούσε την Έλλην.

— Μας βρήκαν και τες δύο μας στη θάλασσα, απήγησεν ή Έλλη ήρέμα, άτειλίζουσα την Ρόζαν.

— Τι θέλει να πη, θεε Αρχή; ήρώτησεν ή Ρόζα γελώσα, ήσυχη πλέον. Έγώ είμαι ή μίς Ρόζα Βώρκε, ή άνεψιά του θεού Αρχή. Όλος ο κόσμος τού ξεύρει, ότι έγώ είμαι.

— Ναι, ψυχή μου, είπεν ο θεός, άσπαζόμενος την άνεψιάν του. Και έγώ είμαι πολύ εύτυχής πού είσαι ή μίς Ρόζα Βώρκε, ή άνεψιά του θεού Αρχή. Δεν ήξεύρω τί θα έκαμνα χωρίς έσε. Τώρα εί έσυνειθίσα τούσά πολύ!

— Και ποτέ, ποτέ δεν θαγαπήσετε άλλο κορίτσι από έμέ!... ποτέ, ναι; Υποσχεθήτε το! θέλω να μού τού υποσχεθήτε!

Και τον άγκάλιασε, και τώ έτεινε τά κόκκινα χειλιάκια της.

— Ναι, είμεθα σύμφωνοι, ποτέ! απήγησεν ο κ. Βώρκε γελών.

— Σύμφωνοι! ανέκραξεν ή Ρόζα με τά χαράς, ρίπτουσα βλέμμα θριαμβου πρds την Έλλην, ή οποία άπεταλείσεν ήσυχα τού πρόγευμά της, χωρίς διάλου να της περάση ή ιδέα— διότι είχε ταπεινόφρονα και πλήρη εύγνωμοσύνης την ψυχήν.— να παρεμβή μεταξύ του θεού Αρχή και της άνεψιάς του.

Η ειρήνη άπεκαταστάθη, ή Ρόζα εκάθησε πλησίον του θεού της και τώ έφενεν, ότι έχρειόζετο.— πρῶγμα τού οποίου ηύχαριστέι και τούς δύο.

Μετά την αναχώρησιν του κ. Βώρκε, τά παιδιά ήτοιμάσθησαν να έλθουν εις τού σπουδαστήριον. Πρωτῆτερα όμως ή Ρόζα έτρεξεν εις τού παράθυρον και έστάθη, περιμένουσα να στράφη ο θεός της και να της στείλη ένα φιλή, όπως έγίνετο τακτικά. Η Έλλη έτρεξε και αύτή. Τα κοριτσάκια είχαν την συνήθειαν να παρευρίσκωνται μαζί εις τού παράθυρον, πρds αποχαιρετισμόν του θεού Αρχή.

Σήμερον όμως ή Ρόζα δεν ήθελε πολύ να χορηγήση αύτην την ευχαρίστησιν εις την Έλλην.

— Νά σε πῶ, Έλλη, της είπεν είμ-

πορείς να σταθής εδω και να τον κυτάζης; αλλά να θυμάσαι ότι είναι δικός μου θεός, και όχι δικός σου.

— Και ποιός σου είπεν όχι; απήγησεν ή Έλλη. Είξεύω καλά ότι δεν είναι θεός μου, αλλά είξεύρω επίσης ότι δεν υπάρχει καλλίτερος άνθρωπος από αυτόν!

Από την ημέραν αύτην ο θεός Αρχής έγινε προσεκτικώτερος, και συγκινηθείς από την θερμήν αγάπην της Ρόζας, έφρόντιζε πάντοτε εις αύτην να αναθέτη τάς παραγγελίας του. Άλλά και πρds την Έλλην έφερέτο με καλωσύνην και με άγάπην. Άλλως τε τού ξένου κοράσιου έφαινετο να έννοή ότι ή πρώτη θέσις ήτο διά την Ρόζαν, και αύτό ήρκείτο να κατέχη την δευτέραν. Η Βριγίττα έλεγεν ότι ποτέ ή Έλλη δεν της έδωκε την παραμικράν άφορμήν να την μαλώση, ή δε μίς Σμίλυ δεν έπαυε να εκφράζεται ένθουσιωδώς περί της έπιμελείας της και των προόδων της. Ο κ. Βώρκε είχε πλέον άπόφασιν να την κρατήση οριστικώς εις τού σπίτι, όταν, ύστερ' από όλίγους μήνας, ή θετή μήτηρ της Έλλης άνεχώρησεν από τού Δουβλίνον με τόν άνδρα της, διά την πατρίδα του.

Τά δύο κοράσια συνέζων ειρηνικώς, και αν κάποτε έφιλονεικούσαν, τάς περισσοτέρας φορές έπταιν ή Ρόζα. Όπως δήποτε αγαπούσε την Έλλην, αν και δεν έλησμόνε ποτέ ότι ήτο ξένον κορίτσι, π.ο.ύ τ.ο.β.ρ.η.κ.α.ν.ε.σ.τ.ο.δ.ρ.ο.μ.ο.— Της ώμιλούσε και της έφερέτο δεσποτικώς, ως άνωτέρα, ή δε Έλλη, πολύ πλέον πρόγωρημένη από την Ρόζαν εις τά μαθήματα, εύρισκε φυσικώτατον να την υπερβαίνη ή φίλη της εις όλα τά άλλα. Αγαπούσε τρυφερώτατα τόν θεόν Αρχήν, την Ρόζαν, την μίς Σμίλυ, την Βριγίταν, καθένα με αγάπην διαφορικήν. Άλλ' εις τά βάθη της καρδιάς της, διέτηρει την άνάμνησιν του προσφιλοῦς της πατρός, ο οποίος ήτο δι' αύτην άντικείμενον μεγάλης λατρείας, εν φ.δ.ι.α.τ.η.μ.η.τ.ε.ρ.α. της ήσθάνετο παράδοξον αίσθημα, τού οποίου δεν ήμπορούσε και αύτή να έννοήση. Από τόν καιρόν πού διεμενεν εις την οικίαν του κ. Βώρκε, διάφορα περιστατικά της παιδικής της ηλικίας επανήρχοντο έκάστοτε εις την μνήμην της, και συχνά ένόμιζεν ότι αναγνώριζει τάς εικόνας των γονέων της εις τά εικονογραφημένα βιβλία, τά όποια έφυλλομετροῦσαν με την Ρόζαν.

— Νά, αύτή μοιάζει της μαμάς! έφώναξεν ένα βράδυ. Ο θεός Αρχής εκύψεν εις τού βιβλίον τού οποίου εκύτταζεν ή Έλλη, και είδε την εικόνα νεανίδος άσθενούς, εξηπλωμένης εις ένα κρεβάτι.

— Η μητέρα σου ήτο άρρωστη, Έλλη; ήρώτησεν, ενδιαφερόμενος πολύ να μάθη τίποτε διαφωτιστικόν περί τού παρελθόντος του κορασιού.

— Νομίζω, απήγησεν ή Έλλη, ότι ή μαμά μου είναι στον ουρανό.

— Έχεις λάθος! ή δική μου μαμά είναι στον ουρανό, όχι ή δική σου, ανέκραξεν ή Ρόζα ζωηρώς. Όλος ο κόσμος τού ξεύρει, ότι ή μαμά και ο μπαμπάς μου είναι στον ουρανό.

— Έμένα ο μπαμπάς μου εῆ! διέκοψεν ή Έλλη.

Και έπρόφερε με τούση έκφρασιν την λέξιν «εῆ», ώστε ο κ. Βώρκε σύγκινηθή.

(Έπεται συνέχεια.)

ΚΙΜΩΝ ΔΑΚΙΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ

Αγαπητοί μου,

ΟΥΡΑΝΟΣ περί τού οποίου θα σας, όμιλήσω σήμερα, δεν είναι ο Αττικός ουρανός, ο ιδιότροπος αυτός και μάγος Πρωτεύς, ο άλλων συχνάτα μορφάς, ο διαγελῶν τώρα με τού κυαγούν χρώμα, με τόν λαμπρόν ήλιον και με τά χρυσά νεφύδια της ανοίξεως... Είπε ο ουρανός

ο μέγας, και ύψηλός και άπειρος, ο υπεράνω νεφών και ατμοσφαιρας, ο περικλείων εις τάς άχανείς του άγκάλας τόν ήλιον, την Γην, τούς πλανήτας, τούς άστέρους, τούς κομήτας, τά νεφέλωματα,— τού Σόμπαν. Είμαι βέβαιος, ότι ο ουρανός αυτός σας ενδιαφέρει περισσότερο, άφοτου έγνωρίσθητε με την σοφήν και εύγλωττον εκείνην Θεϊαν Ούρανιαν, ή οποία πέρσει τόσα έκ των μυστηρίων του σας άπεκάλυψε.

Και όμως, πόσα ακόμη μένουσιν μυστήρια! Ο αστροπληθής, ο φωτεινός αυτός ουρανός είναι πλήρης σκότους δι' ήμάς τούς θνητούς, πλήρης μυστηρίων άποτεινών και άνεξεχνιάστων. Ομοιάζει με την άρχαίαν Ισιδα, την αίγυπτίαν εκείνην θεότητα, ή οποία ήτο σκεπασμένη με πέπλον. Και πρds τόν πέπλον αυτόν άτενίζομεν διαρκώς, άρθού έμάθαμεν να στρέφωμεν τά όμματα πρds τά άνω, μήπως διανοιχθή που καμμία πτυχή, και άναλάμψη όλίγον φῶς, και μας φωτίση... Προσεκτικώτεροι όλων οι αστρονόμοι, οι έχοντες ώπλισμένους τούς σωματικούς οφθαλμούς διά τού τηλεσκοπίου και τούς οφθαλμούς της ψυχής διά της σοφίας και της επιστήμης, δεν παύουν παρατηρούντες, εξετάζοντες, ανερευνάντες τάς ουρανίας άδύσους.

Πόσα μυστήρια! πόσα πρόβλήματα πρds λύσιν! Είναι γνωστά τόσα περί τού ουρανού, όσα δεν αρχει ο βίος τού ανθρώπου διά να μάθη λεπτομερώς. Και όμως δεν γνωρίζομεν ακόμη τίποτε.

Την τελευταίαν αύτην εποχήν, όλίγους μήνας πρds και μετά την άρχήν τού νέου αιώνος, σημεΐα και τέρατα έκπληκτικά έφάνθησαν εις τόν ουρανό, τά όποια ένέβαλαν εις μυρίας σκέψεις τούς σοφούς.

Το πρώτον ήτο ή φωταγώγησις τού πλανήτου Άρεως. Οδωλήτρος συστοιχία φῶτων παραδόξων, άσυνήθων, τά όποια έλαμψαν αίφνης και έσβέσθησαν δια ταυτοχρόνως. Οι πλέον εύφάνταστοι είπον, ότι ήσαν σημεΐα των κατοίκων τού Άρεως, ζητούντων συννεόησιν με τούς κατοίκους της Γης. Οι θετικώτεροι έμειδίασαν και άντέϊπον, ότι τού φαινόμενον ήτο άπλῶς μετεωρολογικόν, νέφη δηλαδή φωτισθέντα υπό τού λυκαυγούς τού γείτονος πλανήτου. Άλλά τά φῶτα τού Άρεως δεν έφάνθησαν πλέον, και τού μυστήριον έμεινε μυστήριον.

Και άλλη είδησις, εκ μέρους τού πλανήτου Άρεως και αύτή, άλλ' άκόμη σπουδαιότερα: Ο άμερικανός ηλεκτρολόγος Τέσλα, ο καταχνημένός πρds πολλού εις πειράματα τού άνω σύρματος τηλεγράφου, υπ' αύτου επινεήθητος, ισχυρίζεται ότι κάποτε ή ηλεκτρική συσκευή του έδέχθη τηλεγράφημα παρ' άγνωστου άποστολέως, τού οποίου έλεγεν εύκρινέστατα: «Έν, δ'ό, τρία.» Και ο Τέσλα, μη δυνάμενος να εξηγήση άλλως τού πρῶγμα, συνεπέρασεν ότι τού τηλεγράφημα προήρχετο εκ των κατοίκων τού Άρεως. Οι σοφοί πόλιν τού ήρσιβήθησαν με μειδιάματα, άλλ' ο Τέσλα επέμεινε και επιμένει.

Άλλο νέον από τόν ουρανό: Εις την Σελήνην παρετήρηθη έκρηξις ενός ήφαιστείου. Πολύ σπουδαίον και αύτό, διότι αν αληθής, θα ποδειχθή ότι ή Σελήνη δεν είναι κόσμος νεκρός, ότι οι κρατήρες της ενεργούν, ότι έπομένως έχει ατμόσφαιραν, και ότι πολύ πιθανόν να έχη και κατοίκους. Τι κρίμα να μή έπιτύχη τού μέγα τηλεσκόπιον, τού οποίου κατασκευάσαν οι Παρισίνοι δια την ένθεσί των, και τού οποίου θα έφερε την Σελήνην εις άπόστασιν χιλίων μέτρων! Τού ζήτημα τότε θα έλύετο εξ αυταΐας, χωρίς να περιμένομεν έκρήξεις ήφαιστειών, δια να εξαγάγωμεν συμπέρασμα!

Άς αφήσωμεν τώρα τόν άστέρα τού πρώτου μεγέθους— άλλο νέον αυτό,— ο οποίος ανεφανή, δεν ενθυμομαι εις ποιόν άστέρισμόν, και πάλιν έσβέσθη, και άς επανέλθωμεν εις τόν Τέσλα. Σας είπα, ότι ο άμερικανός ηλεκτρολόγος, τού οποίου τού όνομα έγινε κατ' αύτας παγκόσμιον, επιμένει. Επιμένει να ποκαταστήση συγκοινωνίαν μεταξύ των κατοίκων της Γης και των κατοίκων τού Άρεως! Τά πρώτα πειράματα τού άνευ σύρματος τηλεγράφου έστέφησαν υπό έπιτυχίας. Τώρα έτοιμάζει

νέα, δι' άπόστασιν ακόμη μεγαλύτεραν. Και αν επιτύχουν και κυτά, αν κατορθώση να κατασκευάση συσκευήν, ικανήν να εξαποστέλλη ηλεκτρικά ρεύματα χωρίς σύρμα, δια τού αϊθέρος μόνον, εις μεγάλας άποστάσεις— από την Ευρώπην εις την Άμερικήν π.χ.— τότε θα κατασκευάση άλλην, ακόμη ισχυροτέραν, ικανήν να εξαποστέλλη ρεύματα από την Γην εις τούς πλανήτας!

Και φαντασθήτε να εξυπνήσωμεν καμμίαν ημέραν, και να ίδώμεν εις τάς έφημερίδας, όπως βλέπομεν σήμεραν τηλεγραφήματα από τά Παρίσια ή από τού Λονδίνον, τηλεγραφήματα από τόν Άρην! Ω, βεβαίως τότε ο Τέσλα θα γίνη ο ένδοξότερος των επί γης ανθρώπων!

Άλλ' αν αύτά όλα είνε όνειρα και ουτοπία;

Α, όχι, καείς δεν ήμπορεί να τό βεβαιώση! Καείς δεν ήμπορεί να έπη τι έπιφύλασσει τού μέλλον!

Σας ασπάζομαι, ΦΙΛΩΝ

ΤΑΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΙΟΣ

(Κατά τόν Αισώπειον μύθον)

Έσουνάθησαν μιά μέρα της Ελλάδος τά πουλιά— αν' τού σπιν' ως τού γεράκι— να εκλέξουν Βασιλεία.

Τότε πρώτο τού παγώνι άνεβαίνει σε κλαδί, τή χρυσήν ούρά του απλώνει κ' έτσι λέει και κελαδει:

— Έπειδή έγώ, πουλιά μου, χρυσά έχω τά φτερά, λιγυρό τάναστημά μου και πολύχρωμην ούρά, τή βασιλική κορώνα είναι δικαιο, φρονώ, να φορέσω, και άμέσως Βασιλείας σας, να γενώ!

Τά πουλάκια τότε τρέχουν με χαρούμενη λαλιά τού χρυσάπτερο παγώνι να εκλέξουν Βασιλεία.

Μά κι ή Καλιακούδα τρέχει και του λέει με σοβαρό: —Νού και γνώσι δεν θά έχη τού κεφάλι σου, θαρρώ.

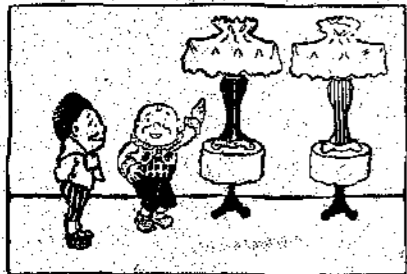
Δεν έσκέφθηκες όλιγο, Φαντασμένο μου πουλί, πως για νάσαι Βασιλείας μας δεν άρκ' ή χρυσή στολή;

Πρώτα θέλομε να είσαι γνωστικό και δυνατό... να μη τρέμης και φοβήσαι τόν λιοντόκαρδο αυτό γιατί αν μας κυνηγήση με τά νύχια τά σκληρά, εις τί θα μας ώφελήση ή πολύχρωμή ο' ούρά;

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΛΑΜΠΕΣ ΖΩΝΤΑΝΕΣ

Όταν βλέπη κανείς δύο λάμπες, υψηλές, επάνω εις τα στερεά βάθρα των, με τα πλατειά σκιάδια των, ειμπορεί βέβαια να σκεφθή πολλά πράγματα, ακόμη και την ρησιν του Ευαγγελίου, ότι ο έχων λύχνον δεν κρύπτει αυτόν υπό τὸ μύδιον... Εἶνε ὁμως ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τί ἐσκέφθησαν δύο παιδιά, ὁ Γιαννιὸς καὶ ὁ Μαρῆς, δύο διαβολάκια πρώτης τάξεως, ὅταν μίαν ἡμέραν ἐτρέπωσαν εἰς τὸ σαλόνι τοῦ κυρίου Ἀνεμοδούρα, καὶ εἶδαν τὲς δύο λάμπες.

— Πῶ, πῶ, τί μεγάλες λάμπες! ἐφώναξεν ὁ Γιαννιός. Ἴσια με τὸ μπόϊ μου εἶνε!

— Καὶ ἴσια με τὸ δικό μου! εἶπεν ἀμέσως ὁ Μαρῆς, ὁ ὁποῖος δὲν ἐννοῦσε νὰ φαίνεται εἰς τίποτε κατώτερος ἀπὸ τὸν σύντροφόν του.

— Δὲν μοιάζουν σαν παιδιά με μεγάλα καπέλα, ἀπ' αὐτὰ ποῦ φοροῦν μερικά κορίτσια τὸ χαλοκαίρι; ἠρώτησεν ὁ Γιαννιός.

— Μωρὲ ναί! εἶπεν ὁ Μαρῆς. Καλά τὸ ἦδες!

— Για νὰ σου πῶ κάτι τί, ἐξηκολοθήσῃ ὁ Γιαννιός, εἰς τὸν ὅποτον ἡ παρομοίωσις ἐνέπνευσεν ἐξαφνα μίαν ἰδέαν. Μπαίνομε μῆς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ

καπέλα, νὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃ ἡ κυρά-Κρουσταλένια, τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ νὰ ξεσκονίσῃ;

— Νὰ γίνωμε λάμπες δηλαδή; ... Ναί, ναί! εἶπεν ὁ Μαρῆς προθυμότετος.

Καὶ ἀμέσως τὸ σχέδιον ἐτέθη εἰς ἐνέργειαν. Ἡ λάμπες κατεβιάσθησαν ἀπὸ τὰ βάθρα των, ἐξεσκουφώθησαν, ἐκρύφθησαν εἰς τὴν γωνίαν, καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἀνέβησαν τὰ δύο παιδιά, ἐφόρεσαν τὰ δύο σκιάδια, καὶ ἐστάθησαν εἰς προσοχὴν ὡς μικροὶ στρατιῶται... Με τί κόπον ἐκράτουσαν τὰ γέλια! ἀλλ' εἶχαν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἀργότερα θὰ γελάσουν περισσότερο...

Νὰ σὲ ὄλιγον ἢ κυρά-Κρουσταλένια, με τὸ ξεσκονιστήρι εἰς τὰ χέρια...

Προχωρεῖ κατ' εὐθείαν ἄστες δύο λάμπες. Δὲν ἔχει καμμίαν ὑπόψιν ἢ δυστυχῆς. Εἶνε ἀφρημένη τὴν ἐργασίαν της τὴν κάμνει ὀλωδιόλου μηχανικῶς. Καὶ ἀρχίζει νὰ ξεσκονίξῃ, πρώτα τὰ βάθρα, ἐπειτα...

Μπῶ! Ἡ λάμπες ἐζωντάνευσαν; Νά, ἐσήκωσαν τὰ δεξιὰ των πόδια καὶ αἱ δύο, ὡς νὰ ἤθελαν νὰ τὴν εὐκολύνουν εἰς τὸ ξεσκονισμὸν!

Ἡ κυρά-Κρουσταλένια νομίζει εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτι βλέπει κανὲν ἀστεῖον ὄνειρον... Τὸ χέρι της ὁμως ἐξακολουθεῖ τὴν μηχανικὴν ἐργασίαν καὶ ξεσκονίζει τὸ ἕνα πόδι. Ἀλλὰ τὰ παιδιὸ σηκώνουν τώρα

παις τιστερά των πόδια. Ἡ Κυρά-Κρουσταλένια συνέχεται: Ὅχι! δὲν βλέπει ὄνειρον! Ἡ λάμπες ἐζωντάνευσαν, ἀληθεῖα ἐστοιχίωσαν!... Θὰ εἶνε συνέργεια τοῦ Διαβόλου! Τὴν πιάνει ἕνας φόβος, μα ἕνας φόβος, ποῦ σηκώνονται τὰ μαλλιά της κεφαλῆς της καὶ της πέφτει τὸ ξεσκονιστήρι ἀπὸ τὰ χέρια. Καὶ ξεφωνίζει:

— Παναγία μου!... Χριστέ μου!... βοήθεια!

Ὁ Γιαννιός καὶ ὁ Μαρῆς δὲν ἀντέχουν πλέον. Σκιάζουν τὰ γέλια καὶ πηδοῦν ἀπὸ τὰ βάθρα. Πετοῦν κάτω τὰ σκιάδια, καὶ... τὸ βάζουν ἔστὰ πόδια. Εἰς τὰς φωνὰς ὁμως τῆς δυστυχουῆς

κυρά-Κρουσταλένιας, προστρέχει ὁ κύριος Ἀνεμοδούρας, συλλαμβάνει τὰ δύο διαβολάκια ἀπὸ ταῦτα καὶ με τὸ μαστοῦνι του... Ἐ, εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω τί τα ἔκαμε με τὸ μαστοῦνι του. Ὁ Γιαννιός καὶ ὁ Μαρῆς θὰ ἐπροτιμοῦσαν πολὺ τὸ ἄκακον ξεσκονιστήρι τῆς κυρά-Κρουσταλένιας. Ἀλλὰ τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπῆτι των, δὲν εἶχαν οὔτε ἴχνος σκόνης ἐπάνω των. Φαίνεται ὅτι καὶ τὸ μαστοῦνι ξεσκονίζει καλά.

Καὶ ἂν τοὺς ἐρωτήσετε, οὔτε καὶ αὐτοὶ δὲν θὰ ἠξέυρουν νὰ σας ἀπαντήσουν ἂν ἐγέλασαν περισσότερο ἢ ἂν ἐκλαυσαν.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'. (Συνέχεια). ΑΠΟ ΝΗΣΟΥ ΕΙΣ ΝΗΣΟΝ

Ἀπέναντι τοῦ Καπουτσίνου ἀναίγεται τὸ στόμιον τοῦ Ἀπουρίτου, βραχίονος τοῦ Ἀποῦρη. Τὸ δέλτα τοῦ μεγάλου τοῦτου παραποτάμου ἀνεφάνη μετὰ δύο ὥρας ἀκόμη. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ, ὁ κ. Μιγκέλ ἠρώτησε τοὺς συναδέλφους του, διατὶ τελοςπάντων νὰ μὴν εἶνε Ὁρενόκος ὁ Ἀποῦρης μᾶλλον, παρά ὁ Ἀταβάπος ἢ ὁ Γουαδιάρης.

— Ὅχι δά!.. ἀντίειπεν ὁ κ. Φέλιπ. Καὶ εἰμπορεῖ ὁ Ἀποῦρης νὰ εἶνε ἄλλο πρᾶγμα εἰμὴ παραποτάμιον ποταμοῦ, ὁ ὅποιος ἐδῶ ἔχει πλάτος πλέον τῶν τριῶν χιλιάδων μέτρων;

— Καὶ δὲν βλέπετε τὰ νερά του, ποῦ εἶνε θολὰ καὶ ὑπόλευκα, ἀνέκραξεν ὁ κ. Βαρίνας, ἐν ᾧ αὐτὰ ἐδῶ, ἀπὸ τὴν Βολιβάρην, εἶνε καθαρά καὶ διαυγῆ;

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ μειδιῶν ὡς θέσομεν λοιπὸν τὸν Ἀποῦρη ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Ἀλλὰ μὴ σας μίληθ' ἂν εὑρεθῶν καθ' ὅδον καὶ ἄλλοι ὑποψήφιοι!

Ὁ Ἀποῦρης ὀνομάζεται δικαίως «ὁ ποταμὸς τῶν ἰλιάνων», διότι διαβρέχει τὰς πλουσίας καὶ ἀπεράντους ἐκείνας ἐκτάσεις, τὰς τέσσον καταλλήλους διὰ τὴν

γαργιάν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, τὰς εὐφρόνας πεδιάδας, αἱ ὁποῖαι ἐγκλείουσι τὸν μᾶλλον εὐρωστὸν καὶ φιλόπονον λαὸν τῆς κεντρῶς Βενεζουέλας.

Σημειωτέον ὅτι, καὶ τοῦτο ὁ Παῦλος ἀντελήφθη διὰ τῶν ἰδίων του ὀφθαλμῶν, — ὅτι οἱ κροκοδείλιοι ἀφθονοῦν εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ἀποῦρη, ἢ θολότητος τοῦ ὁποῖου τοῖς ἐπιτρέπει νὰ πλησιάζουν τὸ θῦμα των εὐκολώτερα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ τερατώδη αὐτὰ σαυροειδῆ ἀνεφάνησαν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνων μέτρων ἀπὸ τῆς Γαλλινέτας. Εἰς ἐρώτησιν τοῦ Παύλου, ὁ κυβερνήτης Βαλδέζ ἀπήνησεν:

— Αὐτὰ τὰ ζῶα δὲν εἶνε ἄλα ἐπικίνδυνα. Ὑπάρχουν κροκοδείλιοι, παραδείγματος χάριν αὐτοὶ ποῦ ὀνομάζομεν μπάρβος, οἱ ὁποῖοι δὲν πειράζουσι οὔτε τοὺς καλυμμένους. Οἱ κροκοδείλιοι ὁμως, ἐκείνοι δηλαδή ποῦ ἔχουν πιά δοκιμάσῃ τὸ ἀνθρωπινὸ κρέας, εἶνε ἱκανοὶ νὰ ἐφορμήσουν καὶ ἔστὴ βάρλα, διὰ νὰρπάξουν ἄνθρωπον.

— Ἄς κοπιᾶσουν! ἀνέκραξεν ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὅχι, θεῖέ μου, νὰ μὴ κοπιᾶσουν! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος, δεικνύων φοβερὸν κροκοδείλιον, μήκουσ ἐξ ἑπτῶν, τοῦ ὁποῖου αἱ σιαγόνες ἀνοίγοκλείοντο με κρότον μεγάλον.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν κροκοδείλων, καὶ ἄλλα τέρατα ἀπαντᾷ κανεὶς εἰς τὸν Ὁρενόκον καὶ εἰς τοὺς παραποτάμους του. Εἶνε οἱ κάρβιαι, ἰχθὺς ἀλκιμοὶ, δυνάμενοι νὰ θραύσουν δι' ἐνὸς κτυπήματος τὸ ἰσχυρότερον ἄγκιστρον, καὶ τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα, συγγενὲς με τὸ ὄνομα τῶν ἀνθρωποφάγων Καραϊβῶν, φανερώνει καννιβαλὸς ὑδρόβιος. Ἐπειτα ὑπάρχουν ρίμαι καὶ ἐγγέλιες ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ἡλεκτροφόρων, τὰ ὅποια φονεύουσι τοὺς ἄλλους ἰχθὺς με ἡλεκτρικὰς ἐκκενώσεις, τὰς ὁποίας καὶ ἀνθρώπος δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ ἀβλαβῶς.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὰ πλοιάρια ἐπλευσαν παρά τὰς ἀκτὰς νήσων τινῶν, κατὰ μήκος τῶν ὁποίων τὸ ρεῦμα ἦτο ταχύτερον, οὕτως ὥστε, μίαν ἢ δύο φορές, ἠναγκάσθησαν νὰ μεταχειρισθῶν τὴν ἐσπίλλα, προσδεθείσαν εἰς στερεὰς ρίζας δένδρων.

Ἐν ᾧ διηρόντο πρὸ τῆς νήσου «Βερίζα δὲ Μόνου», πολυάριθμοι πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν ἀπὸ τῆς Μαρσιάλης. Πέντε ἐξ νήσου ἐπέσαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ποταμοῦ. Τὰς εἶχον φονεῦσθ' ὁ κ. Μιγκέλ καὶ οἱ φίλοι του.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἡ κουριάρα, ἡ μικρὰ λέμβος, ἐπληρώσασθ' τὴν Γαλλινέταν.

— Για νὰ βγῆτε λιγὰκι ἀπὸ τὸ συνειθισμένον! εἶπεν ὁ κ. Μιγκέλ προσφύρων ζεῦγος νησῶν.

Ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἠὲ χαρίστησεν εὐ-

γενέστατα τὸν κ. Μιγκέλ, ἐν ᾧ ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἠρκίσθη νὰ γρυλλίσῃ.

Ἐρωτήσας τὸν νεανίσκον πῶς ἐπέρασε τὰς δύο ἡμέρας τοῦ ταξιδίου καὶ λαβῶν ἀπάντησιν ἱκανοποιητικὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐσώψεις, ὁ κ. Μιγκέλ ἀπεχαιρίσθη τὸν ἀνεψιὸν καθὼς καὶ τὸν θεῖον, καὶ ἡ κουριάρα τὸν ἐπανάφερεν εἰς τὴν Μαρσιάλην.

Τὸ ἑσπέρας, τὰ δύο πλοιάρια ἤραξαν παρά τὴν νήσον Παζαράλην, διότι ἡ δεξιὰ ὄχθη τοῦ ποταμοῦ εἶνε πλήρης βράχων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ κ. Σαφρανζὼν ἀνέγνωσε πολὺς ἐπιγραφὰς, ὀρειλομένας εἰς τὰ μαχαίριδια τῶν ἐμπόρων, οἱ ὁποῖοι συγχάζουσι εἰς τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ποταμοῦ.

Ἐδείκνησαν με πολλὴν ὀρεξίν. Αἱ νήσοι, μαγειρευθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Μαρσιάλη, ὁ ὁποῖος ἤξευρε καλὰ ἀπὸ μαγειρικῆν, εἶχον κρέας νοστιμώτατον καὶ εὐώδες, πολὺ ἀνώτερον ἀπὸ τὸ κρέας τῶν νησῶν τῆς Βυρβόλης. Τὴν ἐνάτην ὥραν κατεκλίθησαν. Τὸ παιδίον ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς στρωμνῆς, εἰς τὸ μέρος τοῦ ὑποπέγρου, τὸ ὅποιον τῷ ἐχρησίμευσεν ὡς θαλαμίσκος, ὁ δὲ θεῖός του, πιστὸς εἰς τὴν συνήθειάν του,

— Για νὰ βγῆτε λιγὰκι ἀπὸ τὸ συνειθισμένον! εἶπεν ὁ Μιγκέλ. (Σελ. 81), στ. α' ἤλθε καὶ τὸν ἐσκέπασεν ἐπιμελῶς μετὰ τὴν κουνουπιέραν.

Τὴν κουνουπιέρα! μα τί κουνουπιέρα! Ὁ λοχίας Μαρσιάλης ἐδικαίωσε πληρέστατα τὸν Σαφρανζὼν, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι «αὐτὴ εἶνε ἴσως ἡ μεγαλύτερα δυσχέρεια, ἐξ ὧσων παρουσιάζει τὸ ταξίδιον τοῦ Ὁρενόκου.» Μυριάδες κέντρων φαρμακερῶν σὰς πληγῶν ἀκαταπαύστως, καὶ ἡ πληγὴ οὗς προξένηε φλόγωσιν, καὶ σὰς πνευλὲς ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας, καὶ κάποτε φέρει πυρετὸν ἰσχυρόν. Φαντασθῆτε λοιπὸν μετὰ πόσον προσοχὴν ὁ θεὸς ἠπλώσε τὸν

προστατευτικὸν πέπλον περὶ τὴν κλίνην τοῦ ἀνεψιοῦ, καὶ πόσους κακνοὺς ἐβγάλεν ἀπὸ τὴν πίπαν του, διὰ ναπομακρῆν πρὸς στιγμὴν τὰ φοβερὰ ἔντομα, καὶ με πόσον δυνατὰ κτυπήματα συνέθλιβεν εἰς τὰς παλάμας του, ὅσα ἐξ αὐτῶν προσεπλήθουν νὰ δεισδύτουσι ὑπὸ τὰς πτυχὰς!

— Φθάνει, καλέ μου Μαρσιάλη, τῷ ἐλεγεῖν ὁ Παῦλος: θὰ σπᾶσῃς τὰ χέρια σου. Εἶνε περιττὸν νὰ κάμνης τόσο κόπον: τίποτε δὲν ὀκμ' ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῶ.

— Ὅχι! ἀπεκρίνετο ὁ γηραιὸς στρατιώτης: δὲν θέλω οὔτε ἕνα ἀπὸ τὰ κτηραμένα αὐτὰ κουνουπιέρα νὰ σφυρῆσ' ἐπ' αὐτὰ σου!

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ ἔργον του, ἕως ὅτου δὲν ἠκούετο πλέον οὔτε ὁ παραμικρὸς ὑποπίτος βόμβος. Κατόπιν, ὡς εἶδεν ὅτι ὁ Παῦλος ἀπεκοιμήθη, ἀπῆλθε νὰ κατακλιθῇ. Αὐτὸς περιεφρόνησε τὰ δῆγματὰ τῶν ἐντόμων καὶ δὲν ἐλάβε τὰ μέτρα του. Ἀλλὰ τὰ ἔντομα δὲν τὸν περιεφρόνησαν, καὶ τοῦ ἐρρίχθησαν εἰς τὰ καλά, καὶ ὁ δυστυχὴς λοχίας ἐξόνετο ἄλην τὴν

νύκτα τὸσον δυνατὰ, ὥστε τὸ πλοιάριον ἔτρεμε.

Τὴν ἐπαύριον, τὰ πρυμνήσια ἐλύθησαν καὶ τὰ ἰστία ἀνεπετάσθησαν. Ὁ ἀνεμος ἦτο εὐνοϊκός, ἂν καὶ διαλείπων. Μεγάλα νέφη ἐκάλυπτον τὸν οὐρανόν, ἢ δὲ βροχὴ ἐπίπτε τὸσον ὀρηκτικὴ καὶ ραγδαία, ὥστε οἱ ἐπιβάται ἠγαγκάζοντο νὰ μένουν διαρκῶς εἰς τὸ ὑπόστεγον.

Εἰς τὴν ἀρχὴν, συνήτησαν ρεύματα ἀρκετὰ ἰσχυρὰ, διότι ἡ κοίτη τοῦ ποταμοῦ ἐστίνευσ, φραττομένη ἀπὸ νησίδας. Παρέστη μάλιστα ἀνάγκη νὰ πλησιάζουν τὴν ἀριστερὰν ὄχθην, ὅπου ἡ ἀντίστασις τῶν ὑδάτων ἦτο μικρότερα.

Ἡ ὄχθη αὕτη, ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ Ἀκουριτοῦ μέχρι τοῦ Ἀράουκα, δηλαδὴ ἐπὶ ἐκτάσεως διακοσίων χιλιομέτρων, παρουσιάζει ὄψιν βαλτωδῆ. Ἐδῶ κυρίως εἶνε ἡ ἔδρα τῶν ἀγριῶν νησῶν καὶ τὰ πτηνὰ ταῦτα εἶνε τὸσον πολυάριθμα, ὥστε λέγεται ὅτι σύνταγμα ὀλόκληρον ἔπικου, στρατοπεδεύσαν παρὰ τὸ τέναγος, ἐτρέφη ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀποκλειστικῶς με ἀγρίας νησῶς, χωρὶς νὰ παρατηρηθῇ ἐπαισθητὴ ἐλάττωσις εἰς τὸ ἀμέτροτον πλῆθος τῶν.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὴν ἐλάττωσιν ταύτην δὲν ἐπέφερον οὔτε οἱ κύνηγοι τῆς Γαλιλιέας καὶ τῆς Μαριπάρης, ἀρκεσθέντες νὰ φονεύσουν μόνον μερικὰς δωδεκάδας. Ὁ Παῦλος ἔρριψε καὶ αὐτὸς μερικὰς βολὰς ἐπιτυχεῖς, πρὸς μεγάλῃν χαρᾶν τοῦ λογίου Μαρσιάλῃ, ὁ ὅποιος, φρονῶν ὅτι ἡ χάρις πρέπει νανταποδίδεται ἔσπευσε μέρος τοῦ θηράματος τοῦ πρὸς τὸν κ. Μαγκελ καὶ τοὺς φίλους τοῦ. Δὲν ἠθέλε, βλέπετε, νὰ τοὺς ἔχρωστη τίποτε.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ κυβερνήται τῶν πλοιαρίων ἐπέδειξαν ἐκτακτον ἐκνοῆται πρὸς ἀποφυγὴν τῶν σκοπέλων. Τὸ πλοίαριον, τὸ ὁποῖον θὰ συνεκρομετο κατὰ τινος τῶν βροχῶν ἐκείνων, θὰ ἐχάνατο ἀναμφιβόλως εἰς τὰ ὕδατα τὰ ἐξογκωμένα πολὺ ὑπὸ τῶν βροχῶν. Ἀλλ' ἐκτός τοῦ κινδύνου τούτου, ἡ ἀποφυγὴ τοῦ ὁποῖου ἀπῆιτο μεγάλην δεξιότητα περὶ τὸν χειρισμὸν τοῦ πηδαλίου, ἔπρεπεν ἀκόμη νὰ προσυλαττωνται καὶ ἀπὸ τοὺς πλεόντας κορμούς. Τὰ δένδρα ταῦτα εἶχον ἀποσπαθῆν ἐκ τῆς νῆσου Ζαμούρας, ἡ ὁποία, ἀπὸ τινων ἠδὲ ἐτῶν ἤρχισε νὰ διαλύεται εἰς τεμάχια. Ὡς ἡδυνήθησαν νάντιληφθῶν οἱ ταξιδιᾶται, ἡ νῆσος αὕτη, διαβρωθεῖσα διὰ τῆς διεσθύσεως τῶν ὑδάτων, ἐπλησίαζε τὴν τελείαν αὐτῆς ἀποσύνθεσιν.

Τὰ πλοίαρια προσήγγισαν νὰ διανυκτερεύσουν εἰς τὴν νῆσον Καζιμίριταν. Ἐδῶ εὐρον ἀρκετὰ ἀσφαλὲς καταφύγιον κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς. Καλύβαι τινὲς ἐγκαταλείμμεναι, χρησιμεύουσαι συνήθως εἰς τοὺς ἀλιεῖς τῶν γελωνῶν, παρέσχον εἰς τοὺς ἐπιβάτας ἄστυλον

ἀσφαλέστερον τοῦ ὑποστεγοῦ τῶν πλοιαρίων, — εἰς τοὺς ἐπιβάτας δηλαδὴ τῆς Μαριπάρης, διότι οἱ τῆς Γαλιλιέας, ἂν καὶ προσκληθέντες, δὲν ἐδέχθησαν νὰποδοῦσθῶν.

Εἰς τὴν νῆσον Καζιμίριταν ἀφθονοῦν πύθηκοι, τίγγρες, πάνθηρες, Εὐτυχῶς, ἡ θύελλα ἠνάγκασε τὰ θηρία νὰ μείνουν εἰς τοὺς μυχούς τῶν δασῶν τῶν, καὶ αὐτοὶ καλύβαι τῆς ἀκτῆς δὲν προσεβλήθησαν. Μόνον κατὰ τὰ διαλείμματα τοῦ ἀνέμου ἀντήχουν αἱ ἀγριαὶ ὄρυγαὶ τῶν τίγγρων καὶ αἱ ὄξειαι κραυγαὶ τῶν πύθηκων.

Τὴν ἐπομένην, ἡ ὄψις τοῦ οὐρανοῦ ἦτο καλλίτερα. Τὰ σύννεφα εἶχον χαμηλώσῃ τὴν νύκτα. Τὸν ραγδαῖον ὑετὸν διεδέχθη βροχὴ λεπτή, ἀλλὰ καὶ αὕτη ἐπαύσε τὴν αὐγὴν. Ὁ ἥλιος ἀνεφαίνετο κατὰ διαλείμματα, καὶ ὑπὸ ἀνεμον σταθερὸν βορειοανατολικόν, τὰ πλοίαρια ἐξέπλευσαν.

Ἐδῶθεν, μέχρι τῆς Μπουένα Βίστα, ὁ Ὀρενός, πρὶν νὰ τραπῆ πρὸς νότον, σχηματίζει μίαν καμπύλην πρὸς δυσμάς. Ἡ κοίτη τοῦ εὐρύτου πολὺ καὶ παρουσιάζει θέματα μεγαλοπρεπῆ. Ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς, κατενθουσιασμένος, ἐφώνασε πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του:

— Ἐ, Παῦλε! εἶδα νὰ ἰδῆς τοῦ εἴμεθα σήμερα!

Τὸ παιδίον ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ὑπόστεγον, καὶ ἐκάθησε παρὰ τὴν πύρραν τοῦ πλοιαρίου, τοῦ ὁποῖου τὸ ἴστιον ἐκολλοῦτο ὀπισθὲν του. Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο διαυγεστάτη, καὶ περὶ διεκρίνοντο καθαρῶς οἱ μακροσμενοὶ ὄρζιαντες τῶν ἰλιῶν.

Τότε ὁ λοχίας Μαρσιάλῃς ἐπρόσθεσε:

— Καλε νὰ μὴν ἐγυρίσωμεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Βρετάνην καὶ δὲν το ξεῖρω.

— Σ' ἐννοῶ, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος. Θεῶλες νὰ πῶς, ὅτι ὁ Ὀρενός ὁμοιάζει ἐδῶ με τὸν Λεϊγῆρα.

— Ναι, Παῦλε, με τὸν Λεϊγῆρά μας, ἐκεῖ κοντὰ ἐστὶ Νάντη μας... Κῦταξε ἐκείνους τοὺς κίτρινους ἄμμους ἐκεῖ! Ἄν ἔδλεπα καὶ πέντε ἀξ φορηγίδας ἐστὶ γραμμῇ, με τὰ μεγάλα ἐκείνα τετραγωνα πανιά τῶν, θὰ μου ἐφαίνετο, ἀληθῆ, ὅτι ταξιδεῦομε ἐστὶν πατρίδα μας!

— Ἐχεῖς δίκην, καλέ μου Μαρσιάλῃ, ἡ ὁμοιότης εἶνε καταπληκτικὴ. Ὁπωςδὴ ποτε, αὐταὶ αἱ μεγάλαι πεδιάδες, ποὺ ἐκτείνονται ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, μοῦ ὑπενθυμίζου μαλλὸν τὰ λειβάδια τοῦ κάτω Λεϊγῆρος.

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, ἀνεψιέ μου! Νὰ, τώρα μοῦ φαίνεται πὼς θὰ ἔλθῃ τὸ ἀτμόπλοιον ἀπὸ τὴν Σαίν-Ναζαίρη.

— Ἀλλὰ καὶ νὰ ἔλθῃ, θεῖέ μου, ἀπεκρίθη ὁ νεανίσκος μειδιῶν, ἡμεῖς δὲν θὰ τὸ πάρωμεν... θὰ τὸ ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ. Νάντη γιὰ μᾶς εἶνε τώρα ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκεται ὁ πατέρας μου ἀλήθεια!

— Ναι, ἐκεῖ ποὺ εὐρίσκεται ὁ γενναί-

ος μου συνταγματάρχης! Καὶ δταν θὰ τὸν βροῦμε, δταν θὰ μάθῃ ὅτι δὲν εἶνε μόνος εἰς τὸν κόσμον, τότε θὰ ταξιδεύσῃ μαζί μας εἰς τὸν Ὀρενόν, πρῶτα με πλοίαριον, ἔπειτα με τὸν Σίμωνα Βόλιβαρ... ἔπειτα θὰ πάρῃ μαζί μας τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Σαίν-Ναζαίρης καὶ αὕτη τὴ φορὰ πιά διὰ νὰ γυρίσῃ ἐστὶ Γαλλία!

— Ὁ θεὸς καὶ ὁ λόγος σου! ἐφιθύρισε ὁ Παῦλος.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Η ΟΛΓΑ

Ὅσον διαφέρει τὸ μαῦρον ἀπὸ τὸ ἄσπρον, ἢ νύκτα ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ἄλλο τὸσον διαφέρει καὶ ἡ Μαρία ἀπὸ τὴν Ὀλγαν.

Ὅταν θὰ ζητήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ὑπρέτριαν, ἡ Μαρία θὰ το κάμῃ πάντοτε με γλυκύτητα, με εὐγένειαν

— Μαργαρώ, σὲ παρακαλῶ, κάμε μου τὴ χάρι νὰ μου κόψῃς λίγα φωμὶ καὶ νὰ μού το ἀλείψῃς με βούτυρο.

Καὶ ἀμα ἡ Μαργαρώ τῆς ἐτοιμάσῃ τὴν φέταν, ποτὲ ἡ Μαρία δὲν παραλείπει νὰ τῆς εἴπῃ:

— Εὐχαριστῶ, Μαργαρώ μου.

Ἡ Ὀλγα ἀπεναντίας:

— Ἄννα! φωμὶ γρήγορα! Διὰ τὴν τὴ γὰζή, ποὺ μοῦ κόβει ὄλο πέσσα! Δὲν θέλω ἐγὼ πέσσα! Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρους, ἀνόητη! Ἐλα, τί φετίσα εἶνε αὕτη; Γιὰ σπουρήτῃ με πῆρες; Κι ἄλλο γρήγορα!

Καὶ ἡ Ὀλγα ἐξακολουθεῖ οὕτω διὰ πολλὴν ὄραν, συνδεύουσα τὰ βάνουσα λῆγια τῆς με κινήματα βίαια. Γουρλώνει τὰ μάτια τῆς, σφίγγει τὰ δόντια τῆς, κτυπᾷ τὰ πόδια τῆς. Καὶ εἰς τὸ τέλος, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Ἄνναν ποὺ τῆς ἐδώκεν, ὅτι εἰλητοῦσε, τῆς βγάζει τὴν γλῶσσάν τῆς.

Δυστυχημένη Ἄννα! Πόσας φορές ἐσκίεπασε τὸ πρόσωπόν τῆς με τὴν ποδιά τῆς καὶ ἔχουσε δάκρυα πικρά! Καὶ τί ὑπομονὴν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ, διὰ νὰ ὑπηρετῇ κοράσιον με τὸσον τραχεῖς τρόπους!

Ὅταν τὴν ἐρωτοῦν, ἡ Μαρία ἀποκρίνεται: Μάλιστα, κύριε μάλιστα, κυρία ἔχει, κύριε ἔχει, κυρία. Ἡ Ὀλγα, με ὕφος πάντοτε σάν θυμωμένον, ἀπαντᾷ ἐξηρότατα ἐνα ναι ἢ ἔνα ὄχι, ὅπως θὰ ἔκαμνεν ὁ χειρότερος μάγκας τοῦ δρόμου.

Ὅταν ἐρχῶνται ἀνθρώποι εἰς τὸ σπίτι, ἡ Μαρία τρέχει καὶ τοὺς πρῦπαντᾷ, τοὺς προσφέρει καθίσματα καὶ εἰδοποιεῖ τὴν μητέρα τῆς.

Ἡ Ὀλγα ὁμῶς δὲν χαιρετᾷ κανένα, οὔτε προσκαλεῖ κανένα νὰ καθῆσθαι. Αὕτη πέρνει τὸ καλλίτερον καθίσμα, ἐνθρονίζεται, κτυπᾷ ἀγέρως, καὶ ἐρωτᾷ:

— Τί θέλετε;

Ὅταν ἡ μητέρα τῆς συνομιλῇ με κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἦλθον πρὸς ἐπίσκεψίν τῆς, ἡ Μαρία ἀποσύρεται ἀπὸ διακρίσιν, καὶ ἂν τὴν προσκαλέσουν νὰ μείνῃ, κάθεται σιωπηλῆ, καὶ περιμένει νὰ τῆς ομιλήσουν διὰ νὰ λάβῃ τὸν λόγον.

Ἡ Ὀλγα δὲν πολυσκοτίζεται διὰ τέτοια. Ἀμέσως λαμβάνει μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν ὑφώνει τὴν φωνήν ὡς νὰ ὠμίλει πρὸς κυρούς καὶ ἐρωτᾷ, καὶ ὠμίλει, χωρὶς νάφινῃ καιρὸν εἰς τοὺς ἄλλους νὰ προφέρουν οὔτε μίαν λέξιν.

Πτωχὸς κτυπᾷ τὴν θύραν. Ἡ Μαρία τρέχει, φέρνει τὴν τσέπην τῆς νὰ εὐρῃ καμμίαν πεντάραν, ἢ ἂν δὲν ἔχῃ, τρέχει καὶ ζητεῖ ἀπὸ τὴν μητέρα τῆς. Δίδει τὴν πεντάραν εἰς τὸν πτωχὸν με προθυμίαν καὶ με καλωσύνην.

— Ὁ Θεὸς νὰ σου φυλάγῃ τοὺς γονεῖς σου, καλὸ μου κορίτσι, λέγει ὁ πτωχὸς.

— Εὐχαριστῶ, νὰ εἶσαι καλά, ἀπαγᾶ ἡ Μαρία.

Ἡ Ὀλγα ὁμῶς τί κάμνει;

Βροντᾷ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ πτωχοῦ ζητιάνου, καὶ ἀντι ἐλεημοσύνης, τὴν ρίπτει τὴν ὄβριον.

— Τί γυρθεῖς ἐδῶ αὐτὸς ὁ κούρελιάρης;

Ἰδοὺ τί ἄσχημον πρᾶγμα κάμνει ἡ Ὀλγα!

Ἡ Μαρία, ἡ σεβομένη ὄλους, σέβεται ἀκόμη περισσότερο τοὺς γέροντας, διότι εἰς τὸν σεβασμὸν τὸν ὀφειλόμενον πρὸς τὸν πλησίον, προστίθεται ὁ σεβασμὸς, ὁ ὀφειλόμενος πρὸς τὴν ἡλικίαν, τὴν ὁποίαν κατέστησαν τὸσον σεβαστὴν αἱ μακρὰ δοκιμασίαι τοῦ βίου.

Ἀλλ' ἡ Ὀλγα δὲν σέβεται τίποτε. Μίαν ἡμέραν, γηραιὰ Κυρία, κυρτωμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν, συνομιλεῖ με τὴν μητέρα τῆς. Μόλις τὴν βλέπει, ἡ Ὀλγα βάζει τὰ γέλια καὶ φωνάζει:

— Ἰδέε, ἰδέε, τί ἀστεῖο μοῦτρο! Καλέ αὕτη μοιάζει με τὸν Καραγκιόζη τοῦ ἀδελφοῦ μου! Ἰδέε ποῦ ἡ ἀκρὴ τῆς μύτης καὶ ἡ ἀκρὴ τοῦ πηγυνοῦ τῆς ἐνώθηκα!

Ἡ Ὀλγα ἐτιμωρήθη, ὅσον τῆς ἤξιζε. Ἀλλὰ τί με τοῦτο; Ἡ Ὀλγα εἶνε κορίτσι βάνουσον, ἀπότομον, ποὺ ὄλοι τὸ ἀποστρέφονται, ἀκόμη καὶ ἡ Ἄννα. Ἡ Μαρία εἶνε κορίτσι εὐγενές, γλυκάμιλητον, καὶ ὄλοι τὴν ἀγαποῦν.

(J.—H. Fabre) ΠΕΓΓΟΣ ΠΕΓΓΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Σοῦ εἶπα, Γιάννη, νὰ μὴ βάζῃς τὸ μαχαίρι ἐπὶ τὸ στήμα!

— Καὶ ποῦ νὰ το βάζω; ἐπὶ τὰ μάτια μου;

Ἡ Μαρία ἀπὸ τὸν ἴδιον ἴδιον.

Ἡ Πατὴρ. — Πάλι ἐμάθα πὼς δὲν πηγαίνεις καλά ἐπὶ Σχολεῖο!

Ἡ Τίς. — Ἄς διὰ τὸ δρόμον, καὶ νὰ ἰδῆ τί καλά ποῦ θὰ πηγαίνω!

Ἡ Βοιάτῃ ἀπὸ τῆς Πυλῆος τῆς Νάσου.

Τὴν 31 Μαρτίου λήγει ἡ προθεσμία τῆς ἐγγραφῆς εἰς τὰ Ἑλληνοφιλικά καὶ ἐπαινετικὰ ἐργαστήρια (Φαίδωνος). Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶν, παρακαλοῦνται νὰ ἀπεστρέψουν συμπληρωμένον μετὰ τοῦ ἀνετίμου (φρ. 3) τὸ προσαρτηθὲν ἀελλίον—ἢ καὶ ἐπιστολὴν, πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενοπούλου, Γραφεῖα Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας.

ΔΙΑΠΛΑΣΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΙ ἐγὼ ἐλυπήθην πολὺ, Λιαχὴ Μαργαρίτα, ποὺ ἦλθες εἰς τὸ Γραφεῖον καὶ δὲν σε εἶδα. Ἀνεγνωσα τὰς Ἀθηναϊκὰς σου ἐνετυπώσεις καὶ εἶδα πῶσον πολὺ φρεσὸν αἶ ἔδωκα. Ἀλλὰ σὲ δεῖκαὶ οὐλοῦ πηρέστερα ποὺ ἐπεθύμησε πάλιν τὴν Χίον ὅπου νὰ εὐρίσκηται κανεὶς, καὶ εἰς τὸν Παράδεισον ἀκόμη, τὴν ἀγαπητὴν τοῦ πατρὸς δὲν τὴν λησμονεῖ!

Ποῖος εἶμαι, σοῦ ἐγράφω τὸ προτιμώμενον νέαν ψευδώνυμον καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφετε. Ὅχι, ὁ παρὸν ἐρωτῶ: δὲν ἔχει γράψῃ ἀκόμη, ἐλπίζω ὁμῶς νὰ ἐγγραφῇ, ἀρ' οὔ τὸν ἐκατίηχρος σὺ, ὁ τὸσον εὐχλωτοὺς καὶ πειστικὸς.

Τώρα εἶνε καιρὸς, — μοῦ γράφετε τὸ Λεσθιακὸν Ἄρθρον, — νὰποδοῦσθαι δι' ἔργων καὶ δι' ἰδίων διὰ λόγων τὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν μετὰ πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, τοῦ ὁποῖου ἐπὶ τὸσα ἔτη ἠκαταπόνητος γράφει ἄλλοτε μὲν μᾶς ἔχαρταίε διὰ παιδρῶν ἱστορίων, ἄλλοτε δὲ μᾶς ἔκαμνε νὰ κλαίωμεν διὰ τὸν τῶσφ συγκλητικὸν διηγημάτων. Καὶ ἐπὶ τὴν δόσῃ τὸ καλὸν παρὰδέρμα, μόλις ἠμπορεῖτε νὰ ἐξέλθῃ, — διότι εἶνε μαθητὴς οἰκτοῦρος, — ἔσπευτε ἀμέσως ἐπιταγῆν 3 φρ. διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὰ «Διηγημᾶτα». Εὐγέ τοῦ!

Ὁ φίλος μου Προσωπιδόφρος Ἰππότης, ἐσπαθώσας, μοῦ γράφετε: — Εἶμαι διττὸς εὐχαριστήμενος, ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, πρῶτον διότι κατὰβωσα νὰ σου προσληθῶμεν νέον ἐνδοσώδη φίλον, καὶ δεύτερον διότι ἐκεῖ αὐτὸς θὰ εἰσαχθῆς κατὰ πρῶτον εἰς Ἄδων, ὅπου καὶ ἄλλοι κατηχούμενοι ὑπάρχουν, ἀναμένοντες σε... Ὁραία, Κ' ἐγὼ ἀναμένω νὰ μου γράψῃ ὁ νέος μου φίλος καὶ νὰναλόθῃ τὸ ἀποστολικὸν ἔργον.

Σὶδ, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω (καὶ ἄνευ ἄρχων, ὡς ἐπιθυμεῖς) διότι τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλευθέρων. Αἱ πρότασις σου περὶ Μ. Μυστικῶν εἰς τὸ προσέχεις.

Ἀκεῖς Ἐλευθερίας, ὅχι, δὲν ἔβρινε κατὰ λάθος. Ἦτο ἀνάγκη νὰ δημοσιεύσῃται ταρχικῶς, διότι καὶ ἄλλος συγγραφεὺς ἔχρησε αὐτὰ τὸ ψευδώνυμον, καὶ πιθανὸν νὰ ἐπὶρρητο σύγχυσις. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις. Τώρα λατῶν ποὺ εἶσαι σωστὴ συνδρομήτρια, ἐμπρὸς Ἄρχικαλαμπούριστᾶ (Μ. Ρ. Α.) σοῦ ἐκλέγω ὡς νέον ψευδώνυμον τὸ προτιμώμενον. Σοῦ ἐσπεύω τὸ ζητηθὲν φυλλάδιον.

Μεταγγραφεῖς Ἡρωσποπούλα (ψ. φ. ψ.) ἰδοὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ταιριάζει ἀρ' οὔ εἶσαι μεταγγραφεῖς καὶ νησιαιοπούλα. Χαῖρα πολὺ, ἀγαπητέ μου Ἰωάννη Σοφρομελῆ, ποὺ εἶνε καλὰ, καὶ ἀναμένω νὰ μου γράψῃς. Εἶσαι δικαιολογημένος διὰ τὴν βραδύτητα καὶ δὲν χάνεις κανέν ἀπὸ τὰ δικαιώματά σου.

Ἐχεῖς δὲ πολλὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ἀγάπῃς μου, διότι εἶσαι φρονίμον καὶ ἐπιμελὲς παιδί, καὶ χαῖρα πολὺ νὰ κῶν τὰς προόδους σου. Κ' ἐγὼ, Ἀρχιναυαρχὴ Θεμισσοκλη, δὲν σε εἶχα λησμονῆσθαι, καὶ ἡ σιωπὴ σου εἶχε γίνῃ ἐπαισθητὴ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τοὺς φίλους μας, οἱ ὁποῖοι πολλὰκις με ᾤρωταρον περὶ σοῦ. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰς φιλολόγους σου ἀρχολογίας, καὶ πολὺ εὐχαριστῶς θὰ ἔλεπα ἀποσπασίματα τῆς μεταφράσεως σου. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ καὶ διὰ τὴν ἐγγραφὴν σου καὶ δι' ὅσα κολεκτικαὶκῶτα γράφετε.

Ἡ Λουκῆτα Καρδία [ε] διὰ τὴν ὀραλίαν ἐπιστολήν.

λῆν. Θὰ λάβω ὑπ' ὄψιν μου ὅσα μοῦ γράφετε διὰ τὰς Ἀύτας, Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ. Ἄ, ὅχι, πρωταπριλιά φίλος δὲν θὰ σε κάμω, διότι τὴν 1ην Ἀπριλίου δὲν θὰ ἐκδώσω φυλλάδιον ἀρ' οὔ δὲν εἶνε Σάββατον ἀλλὰ Κυριακὴ. Ἐπειτα θὰ εἶνε καὶ Πάσχα. Πάσι τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα νὰ λέγῃ κανεὶς ψεύματα;

Λευκῶν Κεῖρον [ε] διὰ τὸ ὄραλον ὄνειρον. Ἐπὶ, παιδί μου, νὰ γίνῃς τακτικὸς, προσεκτικὸς, καὶ νὰ μὴ κάμῃς λάθη καὶ παράπονα. Ἡ Κική ἔξετελλόθη μετὰ τὴν γραμματεῖαν καὶ σου στέλλει χίλια φιλιὰ. Ἀλλὰ Μ. Μυστικᾶ δὲν ἀναλλάσσει.

Ἐγχαίρουσα τὰ ψευδώνυμά των, ἐεχωμα μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀσπιδόπολις Στάς (Μ. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ χαρακτηριστικώτερον) Βασκὸν τῆς Ἐρήμου (Α. Μ. σοῦ ἐκλέγω τὸ πρῶτον διότι ὑποθετοῦται αὐτὸ προτιμῶς) Μικροὺς Πλούταρχον (Μ. Ρ. αὐτὸ εἰδέλετ) Νεκτολοῦλον (Μ. Σ. τοῦ ἐστέλετα Χάρην Ἀδωναν ἐπὶ ἐπιστολῇ σου με διέθεσε λαμπρὰ) Βασιλευσάν τὸν Ἀθῶνα (Α. Σ. νάναγνώσῃ τὸν Ὀθῶν, διὰ νὰ ἰδῆς πὼς στέλλονται αἱ ἄλλοι καὶ αἱ Ἀσκήσεις) Παταγοῦ Παρόντα (Μ. Κ. ἄλλοι σου ἐπιστολὴν δὲν ἐλάθα βεβαίως) Πν. Ἀσκήσεις θὰ λῶν ὅσα εἰμπαρτεῖ τὸ ποιηματάκι σου μὲ φρεσὸν πολὺ καὶ Μέλλοντα Δόκιμον (Π. Γ.)

Ἀσκαμοῖ, Πληροσοφίαι: Ἡ Νανοκῆ ἐρωτᾷ τὴν Βιρήνην Μεγαπάνου ἂν δεχεται μαζί της Ἀλληλογραφίαν — ἡ Ναυτοπούλα τῆς Ἄδωνος ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χουσοφρά Πακτωλοῦ — ἡ Μαργαριτοφύκος ἀσπάζεται τὸν Νουσταλῶν Ἐλλῆνα καὶ τὴν Χουσοσοφῆ Δίωρη — ἡ Λιαχὴ Μαργαρίτα ἀσπάζεται τὸν Ματταρίνη τῆς Χίου καὶ τὴν Μικρὴν Γαλαζιανήν, λυπεῖται δὲ πὼς δὲν εἰμπαρεῖ νὰ τῆς εἴπῃ διατὶ τῆς ὀρέσων αἰ μαργαρίτα, διότι δὲν τὴν γνωρίζει. — ὁ Θαλασσοῦς Ζωγράφος πληροσοφεί τοὺς φίλους μου διὲ ἐνομύεται Ἰωάννης Χ. Σολωτός, καὶ ὅτι ποὺ πολλοὺ ἤλασε ψευδώνυμον — τὸ Λεσθιακὸν Ἄρθρον ἀσπάζεται ἢ τὸν Μηθουναλοῦ Ἀρίωνα καὶ τὸν ἐρωτᾷ πὼς ἐπέρασεν εἰς τὰς χειμαρῖνας ἔξετῆσι: — ὁ Προσωπιδόφρος Ἰππότης ζητεῖ ταρχικὰ τῆς Μαργαριτοφύκος καὶ Λιαχὴς Μαργαρίτας. — ὁ Σὶδ ἀσπάζεται τὴν Λιαχὴν Μαργαρίταν — ὁ Παρὰδὲ Γάτος πληροσοφεί τὸ Ἄσπρον Ποικιλίον ὅτι ταρχικὰ σου εἶνε Α. Δ. Ν. Ζητεῖ δὲ καὶ τὰ ἴδία σου, ἢ τί σχέσεις ἔχουν τὸ πονηκάκι με τοὺς γάτους; — ἡ Ἀθῶν τῆς Ἐρήμου ἀσπάζεται τ

